

Jak to, že kamarádka, se kterou jsme byli na konstelacích, vnímala úplně jiné věci v konstelaci, než já, jakoby viděla jinou konstelaci?

Ano, v podstatě jde říct, že když je na skupině 15 lidí, kteří se dívají na tu samou konstelaci a slyší a vidí teoreticky stejný příběh, tak ve skutečnosti vidí 15 různých konstelací-příběhů. Je to dáno našim subjektivním vnímáním a hodnocením reality.

Je to zajímavé někdy pozorovat, jak rozdílně je vnímána jedna skutečnost různými lidmi s různou úrovní – schopností vnímat realitu, pozorovat to, jak je ta tzv. objektivní realita značně rozdílná, jak je subjektivní. Ona totiž je realita ve své podstatě opravdu subjektivní a neexistuje žádná objektivní realita, to už dneska víme. Můžeme jen otevírat dveře vnímání do našeho nitra, odlupovat slupky subjektivních realit v nás a rozšiřovat své vědomí a nebo před těmito dveřmi utíkat a obalovat se dalšími a dalšími ochrannými slupkami – ochranných sekundárních pocitů, vrstvami našich snů, fikcí a vlastních zaručených pravd. Toto nevědomé rozdílné vnímání reality a lpění na svém, pak má pochopitelně za následek neschopnost domluvit se mezi sebou.

Každý ale má právo na své vnímání reality, většinou ovlivněné traumatickými strategiemi, které byly někdy jedinou možností, jak přežít a zpracovat realitu, nebyly tedy tehdy svobodnou volbou, ale máme většinou už svobodnou volbu dnes se chtít na tyto rozdílnosti a příčiny podívat a nebo ne. Nebudu teď zabíhat do rozebírání konstruktivismu, holismu a dalších pohledů na svět, zabývajících se pozorovatelem, který spoluvytváří pozorovanou skutečnost (i tu hmotnou), ale mohu zmínit zkušenost, se kterou byl také několikrát konfrontován Carlos Castaneda svým učitelem Donem Juanem, a se kterou se může každý z nás v nějaké (třeba i jednodušší) podobě setkat, a sice jde o situace, kdy různí lidé pozorují stejnou věc, ale každý vidí něco jiného, naprosto jinou realitu, respektive vidí jinou formu. Například v úplně běžném životě, jeden muž při pohledu na určitou modelku uvidí krásnou ženu, druhý ale třeba jen děsnou blondýnu, buddhistický mnich uvidí zase jen lidskou bytost a katolický duchovní třeba zase jen pokušení či ďábla v ženském těle a matka modelky uvidí třeba jen svou malou dcerku. Při pohledu na rudý úplněk měsíce uvidí domorodec třeba nahněvaného boha či zjevení démona, ale astronom přírodní jev na nebi zatímco astrolog pocítí pohyb měsíce ve svém nitru a esoterik pocítí vliv měsíčních energií, umělec a poeta uvidí třeba Lunu ronící krvavé slzy a flegmatik zase ani nevzhledne k nebi.

Při pohledu na člověka obecně může někdo vidět jen pěkné šaty, jiný se bude dívat na tělesný vzhled, další uvidí určitou osobnost, někdo další zase duši tohoto člověka-jeho nitro a nebo zářící energetickou bytost s barevnou auroou kolem sebe. Castaneda se několikrát dohadoval s ostatními učedníky o tom, co (nebo koho) že to vlastně viděli. A to, co viděli bylo vždy silně ovlivněno jejich vnitřním nastavením, úrovní jejich vnímání, vědomím a zkušenostmi toho pozorovatele ve vnitř.

Nakonec i v samotných konstelacích využíváme toto subjektivní vnímání reality, protože jinak bychom nemohli konkrétního účastníka vnímat někdy naprosto rozdílně v různých rolích. Většinou každý, kdo už si zahrál v pár konstelacích potvrdí, že byl velmi překvapen, jak se mnohdy diametrálně měnily jeho pocity vůči stejným lidem v různých rolích různých konstelací. Vnímání reality – konkrétní osoby je tak utvářeno vnímáním neviditelného systémového pozadí a její role v konstelaci a navíc ještě rozdílně z pohledu různých osob (rolí) v této konstelaci. Vnímání a přijetí těchto rozdílných pohledů je vždy obohacujícím zážitkem pro vlastní život.